

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XIV. Quæ sit integritas confessionis ad validitatem & fructum eius necessaria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

peccata sua explicet : hanc enim esse confessionis Sacramentalis conditionem ex ipsius Christi Domini institutione rectè docet & probat Iſamb. diſp. 15. de Pœn. art. 9. un. de Concil. Trid. ſeſſ. 14. can. 6. expreſſè aſſerit, Eccleſiam ſemper obſervaviſſe, & obſervare modum illum ſecretoſi confitendi: & c. 3. ejuſdem ſeſſ. dicit, quòd, *etſi Chriſtus non vetuerit, quin aliquis in vindictam ſuorum ſcelerum, & ſuam humiliatiõem, cum ob aliorum exemplum, tum ob Eccleſia offenſa adificatiõem, delicta ſua publicè confiteri poſſit: non efficitur hoc divino præcepto mandatum; nec ſatis conſulte à ſuperioribus aliqua lege præciperetur, ut delicta, præſertim ſecreta, publicè eſſent confessione aperienda.*

Quarta confessionis conditio eſt, ut ſit *Obedirentia*: id eſt, ut pœnitens habeat voluntatem & propoſitum exequendi ea, quæ confeſſarius ipſi tanquam neceſſaria præcripſerit, v. g. fugiendi proximas peccati occaſiones aliena reſtituendi, pœnitentiam impoſitam adimplendi, &c.

Quinta denique conditio eſt, ut ſit *Integra*: quæ quidem conditio, quoniam gravioris alicuius momenti eſt, ſequenti commodiùs explicabitur.

SECTION IV.

Quæ ſit integritas confessionis ad validitatem & fructum eius requiſita.

CERTVM eſt integritatem confessionis, non Eccleſiaſtico ſolùm, ſed Divino etiam jure neceſſariam eſſe, pœnitentesque ad peccata ſua omnia in confessione declaranda ex Chriſti Domini institutione obligari. Hoc expreſſè docuit Concil. Trid. ſeſſ. 14. cap. 5. cujus quidem verba, quoniam doctrinam pro hujus Sacramenti partem maximè neceſſariam continent, paulò fuliùs hic attende-
non erit inutile: dicit igitur *Sacerdotes à Chriſto Domino in quâ præſides, & iudices in Sacramento Pœnitentiæ conſtituti*

indiciū hoc, incognitā causā, exercere non posse; neque aq̄-
tatem quidem illos in iniungendis p̄nitentis seruare posse, si in ge-
nere duntaxat. & non potius in specie, ac sigillatim, sua ipsi
(p̄nitentes) peccata declarent. Ex his colligitur, oportere a p̄-
nitentibus omnia peccata mortalia, quorum post diligentem sui
discussionem conscientiam habent, in confessione recenseri, et-
iamsi occultissima illa sint, & tantum aduersus duo ultima
Decalogi praecepta commissa, quae nonnunquam animum gra-
uius sauciant, & periculosa sunt ipsi, quae in manifesto ad-
mittuntur, &c. Verum, cum uniuersa mortalia peccata, etiam
cogitationis, homines irae filios, & Dei inimicos reddant; ne-
cessarium est, omnium etiam veniam, cum aperta, & verecunda
Confessione, a Deo quaerere. Itaque dum omnia, quae memoria
occurrunt, peccata Christi fideles confiteri student, proculdubio
omnia diuina misericordia agnoscenda exponunt: qui vero se-
cus faciunt, & scienter aliqua retinent, nihil diuina bonitati
per Sacerdotem remittendum proponunt: si enim erubescat a-
gyrotus vulnus medico detegere, quod ignorat, medicina non cu-
rat. Colligitur praeterea, etiam eas circumstantias in Confessio-
ne explicandas esse, quae speciem peccati mutant: quod sine illis
peccata ipsa, neque a p̄nitentibus integrè exponantur, nec iu-
diciis innotescant, &c. Reliquia autem peccata, quae dili-
genter cogitanti non occurrunt, in uniuersum, eadem confes-
sione inclusa esse intelliguntur: pro quibus fideliter cum Pro-
pheta dicimus Ps. 18. *Ab occultis meis munda me Domine.*

Ex qua Concilij doctrina intelligi potest, non modò ne-
cessitas integritatis in confessione seruandae, sed etiam
quis sit illius modus, seu quanam requirantur, vt confes-
sio integra esse censeatur: quae hic paulò distinctus, breui-
ter tamen maioris facilitatis gratia subiungimus.

Ad integritatem igitur confessionis secundum mentem
Concilij requiritur primò, vt p̄nitens peccata omnia
mortalia, vel quae mortalia esse dubitat, etiam solius cogi-
tationis, quae post diligentem sui discussionem memoriae
occurrent, in confessione explicet; adeò vt confessio nulla
sit, & denuo iteranda, si vel vnum eiusmodi mortale pec-
catum in confessione deliberatè reticeat. Et de peccatis
quidem

quidem mortalibus, quæ à se commissa esse recordatur, euidenter constat ex supra citatis Concilij verbis: de illis verò peccatis, de quibus pœnitens dubitat vtrum mortalia sint, vel vtrum sint à se commissa, communis Doctorem sententia, & in praxi tenenda, est pœnitentem ad ea sub dubio confitenda obligari. Ita S. Thom. S. Bonau, Alensis, Adrian. Syl. Nau. Suar. & alij, quos citat & sequitur Laym. lib. 1. tract. 1. cap. 5. parag. 4. Quod si post diligentiam sufficientem iudicio viri prudentis in examine conscientie adhibitam, peccata aliqua mortalia memoriam effugiant, tunc nihilominus virtute Sacramenti simul cum alijs remittuntur, cum onere tamen, & obligatione eadem confitendi, & clauibus subijciendi, si forte postea memorie occurrant.

Obseruat autem Pet. de Ledesma tract. de Sac. Pœn. c. 16. ex communi Ecclesie doctrina & praxi, omnia illa peccata mortalia vni & eidem Sacerdoti esse confitenda, neque sine sacrilegio diuidi, aut dimidiari posse confessionem, ita vt quædam peccata vni, reliqua vero alteri Sacerdoti declarentur: cum hæc diuisio, & dimidiatio confessionis integritati eius repugnet, nec possit vnum peccatum mortale sine alio remitti.

Requiritur 2. vt pœnitens numerum peccatorum suorum exprimat: neque enim satis est, vt quis v. g. dicat, se multoties tale peccatum commisisse, nisi quoties commiserit, explicet: quod tamen (vt recte monet Gamach. cap. 20. de Sac. Pœn. par. 1. non mathematicè, sed moraliter intelligendum est, seu quantum ab ipso pœnitente fieri potest) vnde sufficit, vt pœnitens numerum illum peccatorum exponat, qui post sufficiens examen memorie occurrat: imo, si præcisè non recordetur quoties peccatum aliquod commisit, satis est, vt dicat se circiter toties plus minusve peccatum illud commisisse: quod si frequentissime in illud lapsus sit, saltem tempus exprimat, dicatque v. g. se ab anno ferè quotidie, vel pluries in vnoquoque die blasphemias protulisse, aut per mensem inimicitias cum aliquo gessisse, cuius quoties recordabatur (quod sæpissime, & quacumq; data occasione fiebat) toties se illius occidendi,

aut aliquod aliud malum illi inferendi voluntatem renouasse. Ita idem Gamach. sup. Tolot. lib. 3. cap. 7. & alij communiter.

Requiritur 3. vt pœnitens circumstantias, quæ speciem peccati mutant, in cōfessione declaret; id est, quæ nouam aliquam deformitatē specie differentē in actū peccati inducunt, seu quæ specialē oppositionē habent cum aliquibus alijs præceptis aut virtutibus: v. g. si quis furatus fuerit rem sacram, seu sacris vsibus consecratam, vt calicem; si fornicatus fuerit in loco sacro; si hominem occiderit, qui esset Sacerdos: in primo enim casu circumstantia rei furto ablata; in secundo circumstantia loci; in tertio circumstantia personæ inducit nouam deformitatem specie differentem in ipsam actionem furti, fornicationis, & homicidij; proindeque in confessione declaranda est.

Sufficit autem (quod rectè monet Gamach. loco cit.) ad euitandas perplexitates, in quas personæ laicæ aliquando incurrunt nescientes, quænam sint illæ circumstantiæ, quæ speciem peccati mutant, aut quomodo explicari debeant; sufficit inquam, vt eiusmodi personæ ad Pœnitentiæ Sacramentum accedentes nihil omnino reticere velint eorum, quæ ab ipsis debent declarari, vtque circumstantias notabiliore, quæ per se statim memoriæ occurrunt, & se ipsas satis euidenter produunt, in cōfessione explicent, parati sincerè, ac humiliter respondere ad interrogata Sacerdotis, cuius est dignoscere circumstantias illas necessariò explicandas, de ijsque pœnitentem interrogare; vt postea suo loco dicetur.

Quæres an pœnitens teneatur etiam declarare in confessione circumstantias illas, quæ speciem peccati nō mutant, sed illud notabiliter aggrauant. Duæ sunt super hac re oppositæ inter se Theologorum sententiæ: alij siquidem, quamuis existiment, optimum, & saluberrimum esse, circumstantias illas notabiliter aggrauantes in confessione declarare, negant tamen pœnitentes ad id obligari. Ita Palud. Adrian. Nau. Med. Pefant. Regin. Vasq. & plures alij apud Bonac. disp. quæst. 4. sect. 2. pun. 3. qui

I &

etiam

etiam pro illa citat S. Doctorem, Alii è contrà asserunt, circumstantias notabiliter aggrauantes esse in confessione declarandas. Ita Marf. Major, Sot. Can. Suar. & alij, quos refert & sequitur Gamach, cap. 20. de Pœnit. parag. 1. cui sententiæ subscribit etiam Isamb. disp. 18. a. 11. eamque pluribus rationibus propugnat. Quamuis autem priorem sententiam maximè probabilem existimemus, tum propter autoritatem Doctorem qui eam tuentur, tum etiam quia Conc. Trid. sess. 14. cap. 5. circumstantias tantummodo speciem peccati mutantem, in confessione declarandas esse dicit, nulla facta mentione circumstantiarum illarum, quæ tantummodo notabiliter aggrauant; quod tamen dicere non omisisset, si necessarium esse iudicasset: contrariam nihilominus sententiam adhuc probabilior, & in praxi quantum, fieri poterit tenendam arbitramur, pœnitentesque circumstantias notabiliter aggrauantes debere in confessione declarare, & à confessarijs, prout spiritus & prudentia suggererit, de iisdem interrogandos esse ob eam præsertim rationem, quòd sine illarum circumstantiarum notitia vix possint confessarij dignoscere, quales & quantas satisfactiones, aut restitutiones iniungere, quæ remedia proponere, aut consilia pœnitentibus suggerere debeant: aliter enim haud dubiè se gerere debet confessarius cum eo, qui breui, aut qui diuturno tempore in peccati alicuius cœno hæsit; aliter cum illo, qui ex graui & inueterato odio, aut qui ex repentina ira, deliberata tamen, malum aliquod intulit, aut optauit; cum hæc nihilominus circumstantiæ peccati speciem non mutant, sed tantummodo aggrauent.

SECTIO XV.

An integritas confessionis ita necessaria sit, vt in nullo casu licitum sit, peccatum aliquod mortale in confessione reticere.

DVO sunt præcipui casus, in quibus pœnitens licet, & fructuosè absolutionem Sacramentalem recipere potest.